

# TAMAR VAN DEN DOP

achttien

Actrice, regisseuse en scenarioschrijfster Tamar van den Dop (44) was als 15-jarige dol op ballet, maar vond haar passie in toneel. Nu doet ze beide.

tekst CORINNE VAN DER VELDEN



**Wat waren uw plannen toen u 18 was?** ‘Het scheelde een haartje of ik was zo’n knotje op de balletacademie geworden. Tot mijn 15de deed ik fanatiek aan ballet. De juffrouw zag zo’n carrière wel zitten, maar mijn moeder dacht daar anders over. Daarom besloot ik op jazzballet te gaan en daarna op tapdances, maar toen bedacht ik: toneel is veel leuker. Mijn moeder was opgelucht, de balletjuffrouw teleurgesteld. Toneelspelen zat er al jong in. Op mijn 6de deed ik mijn eerste stuk in jeugdtheaterschool De Krakeling. Elke woensdagmiddag hielden zij workshops voor kinderen. Toen ik met ballet stopte, werd ik gevraagd auditie te doen voor mijn eerste grote speelfilm: *Op hoop van zegen*. Dat contact ging via via. Ik speelde met Kitty Courbois, Danny de Munk, Huub Stapel, Ramses Shaffy en Renée Soutendijk. Maar het was vreselijk opeens in die roddelblaadjes te staan. Dan zat ik in de tram en riepen mensen: ‘Jij bent het vriendinnetje van Danny de Munk.’

Op mijn 17de deed ik auditie voor de toneelschool in Amsterdam. Daar werd ik te jong bevonden. Ik vond dat zo gek. Ze hadden allemaal theorieën over dat je ‘het’ moest voelen. Maar ik dacht: het is toch gewoon spelen? Ik besloot dat ik weg wilde uit Amsterdam. Ik woonde al mijn hele leven in dat dorp. Gelukkig zat er ook een toneelschool in Maastricht. Die stad voelde als heel ver weg.’

**‘Mijn moeder was opgelucht, de balletjuffrouw teleurgesteld’**

**Wat is er van terechtgekomen?** ‘Het eerste jaar in Maastricht was overdonderend. We waren met zestig leerlingen en aan het eind bleven er zeven acteurs over.

Onder wie ik. Ik belandde in een existentiële crisis: waarom ik wel en anderen niet? Ik heb een week in een caravan gezeten om daarover na te denken. In mijn derde jaar speelde ik *De Provincie*. Een speelfilm met Pierre Bokma en Gijs

Scholten van Aschat. In mijn vierde jaar had ik wéér poepmazzel. Ik kreeg een stage bij Toneelgroep Amsterdam. En op mijn 24ste kreeg ik een rol in de Nederlandse tv-serie *Zwarte Sneeuw*. Daarin speelde ik Eva, een au-pair in Frankrijk die op zoek gaat naar de geheimen van haar ouders. Over die rol heb ik een tijd getwijfeld; ik wilde serieuze kunst maken en vond het vreselijk bekend te zijn. Ook kon ik met een Belgisch gezelschap, waarvoor ik wel eens voor, op tournee gaan met een dansvoorstelling. Ik heb toch gekozen voor de televisieserie. Later ben ik ook gaan regisseren en schrijven, maar die passie voor bewegen is altijd gebleven. Gelukkig speel ik nu in *Bug*, een stuk dat is geregisseerd vanuit beweging. Dat vind ik te gek. Het is goed af en toe buiten de lijntjes te stappen. Iets proberen dat je niet helemaal beheerst. Daarvan word je een rijker mens. Je stopt pas met groeien zodra je denkt te weten hoe het zit. En dan wordt het saai.’